

EEN JAAR OM NOOIT TE VERGETEN

VINCENI KOMPANI

EEN JAAR OM NOOIT TE VERGETEN

*VERTAALD EN VAN EEN NAWOORD VOORZIEN
DOOR FRANK VAN DE WINKEL*

Inhoudtafel

VOORWOORD door KEVIN DE BRUYNE	7
INLEIDING door VINCENT KOMPANY	13
1 Augustus	15
2 September	33
3 Oktober	47
4 November	67
5 December	89
6 Januari	III
7 Februari	129
8 Maart	141
9 April	153
10 Mei	171
Epiloog	185
EEN TOVENAAR IN ANDERLECHT	
Nawoord door FRANK VAN DE WINKEL	191
Appendix:	
De hoofdrolspelers van Manchester City (*)	202

VOORWOORD

door KEVIN DE BRUYNE

IK DENK DAT ik mag zeggen dat Vinnie en ik een speciale band hebben. Ik voetbal nu al tien jaar met hem samen. Niet alleen bij Manchester City, natuurlijk. De eerste keer was het voor de Belgische nationale ploeg, op mijn negentiende. Ik debuteerde in 2010 en in die jaren was hij bij de Rode Duivels al een sleutelspeler. Toen City me via hun directeur voetbal Txiki Begiristain bij VFL Wolfsburg probeerde weg te halen, drong ook Vincent er bij mij op aan om voor zijn club te komen spelen. Hij belde me een paar keer per week op, die zomer in Duitsland. Om de haverklap vroeg hij me wanneer ik zou toehappen. Hij zei dan: 'Je moet echt komen!' en bleef maar op me inpraten. Het lijkt geen twijfel dat het makkelijker is om naar een andere club te trekken als je er al iemand kent. Die persoon kan je helpen om je weg te vinden in de nieuwe omgeving en snel te wennen aan je nieuwe ploegmaats. Als kapitein kende hij iedereen op zijn duimpje, dus wist ik dat hij mijn overstap zo vlot mogelijk zou helpen maken. En dat deed hij ook. Dat soort vertrouwen doet een vriendschap alleen maar groeien.

Het is best mogelijk dat hij daarbij een beschermende houding wilde aannemen. Hij is ook wat ouder. Maar ik denk dat ik geen bescherming nodig heb, en al zeker niet als ik kritiek van Belgische media zou krijgen. Wat niet wegneemt dat ik zijn houding waardeer. Toen onze wegen elkaar kruisten bij City, was ik geen kind meer. Die beschermende houding lag meer voor de hand toen we met België aan de bak kwamen. Toen was er echt wel een verschil met Engeland. Sommige journalisten maakten voortdurend vergelijkingen tussen Eden Hazard en mezelf. Een jaar of drie, vier geleden is dat gestopt, maar Vincent heeft me altijd een hart onder de riem gestoken en daar is onze band van bij City natuurlijk niet vreemd aan.

Vinnies belang voor België is niet te onderschatten. Hij heeft het slot voor andere Belgische spelers opengebrouwen om in grotere competities aan te treden. Hij was namelijk een van de eersten om een belangrijke internationale transfer te forceren en omdat hij het goed deed, ging de Belgische markt voor een pak meer spelers open, zoals voor Marouane Fellaini, die naar Everton verkaste. Vincent zorgde ervoor dat men in het buitenland Belgische spelers begon op te merken. Misschien voor het eerst beseften men dat Belgische spelers wat in hun mars hadden. De bal ging aan het rollen en voor een belangrijk deel was dit aan Vincent te danken. Hij opende deuren.

Ook tijdens zijn laatste seizoen voor City speelde hij een belangrijke rol in wat we bereikten. Hij zorgde ervoor dat iedereen op de toppen van zijn tenen bleef lopen. Het was nochtans een heel ander seizoen dan het vorige, het *centurion*-seizoen, waarin we honderd punten behaalden en veel meer ademruimte hadden. In het afgelopen seizoen moesten we elke wedstrijd sinds januari echt wel winnen. Iedereen moest zich

tot het uiterste concentreren; alle neuzen moesten in dezelfde richting staan.

Daarbovenop deed hij veel achter de schermen. We zagen dat niet altijd, maar waardeerden die betrokkenheid wel enorm. Hij speelde perfect zijn rol als kapitein, ook door iedereen keer op keer bij de les te houden. Dat is een van zijn sterktes. Hij spoorde ons aan om geen enkel aspect of detail over het hoofd te zien. Voortdurend zat hij iedereen achter de voren, zonder uitzondering. Voetbal is een ploegsport. Het gaat niet om het individu, en dat peperde hij iedereen altijd weer in. Altijd weer speelde hij zijn rol, tijdens de trainingen of op de wedstrijddag, zelfs al maakte hij geen deel van het elftal uit. Al was hij de laatste maanden natuurlijk altijd van de partij. En ook toen, op het veld, was zijn bijdrage enorm. Vincent is een duivel-doet-al. Nu eens is hij hier, dan weer daar en uiteindelijk is hij overal. Altijd bezig, altijd aan het praten en overleggen, ook met coaches en stafleden. Bij hem stopte het nooit. Zelfs als de training afgelopen was, bleef hij altijd na.

Af en toe stond hij recht en gaf een toespraak. Niet zo vaak. En kort. Hij voelde niet altijd de noodzaak om al te veel te zeggen. Zijn speech bestond soms alleen uit oppeppende woorden. Maar een paar keer per jaar hield het meer in en gaf hij er een speciale betekenis aan. Hij deed het altijd om de ploeg te helpen of om sommige spelers aan te moedigen – bijvoorbeeld als die eens moeilijkere momenten meemaakten. Want niemand kan een volledig seizoen bolwerken zonder akkefietje. Ik denk dat Vincent zeer goed weet wat hij wil zeggen en hoe hij die boodschap wil overbrengen. Hij kan perfect de vinger op de wonde leggen, daarin is hij onvolprezen. Dat maakt natuurlijk dat we met volle aandacht naar hem luisterden. Ik heb mensen toespraken van tien minuten zien houden waarbij op het einde niemand meer luisterde. Wat Vincent vertelde, was

ter zake. En raak. Hij is intelligent en heeft in zijn tijd als kapitein van Manchester City veel geleerd. In zijn eerste jaren zal hij zijn ploegmaats niet toegesproken hebben zoals hij dat op het einde deed. Je groeit daarin.

Bij de laatste thuiswedstrijd van de competitie, tegen Leicester, bevond ik me geblesseerd in de tribune. Bloednerveus. We moesten winnen. We hadden nog slechts één doelpunt nodig en dus was ik erg blij toen Vincent die tref-fer maakte. Ik kan me indenken dat sommige mensen liever niet hadden dat hij naar doel trapte, maar ik ben blij dat hij het deed. Wat een doelpunt! En wat een opluchting! Ik heb hem tijdens de training nooit zo'n doelpunt zien maken. Nooit. Geen enkele keer, ondanks wat hij achteraf zou hebben ver-teld. Toen we na de wedstrijd rond het veld liepen, kreeg ik in de gaten dat Vincent aan het huilen was. Nooit heb ik hem zo emotioneel gezien. Ik kan begrijpen dat hij dat deed omdat hij besepte dat hij City achter zich zou laten. Hij moet het toen al hebben geweten, maar wij spelers wisten nog van niks.

De treble behalen was ongelooflijk voor Vincent, voor City, voor de supporters, voor ieder van ons. Hij had wat problemen met blessures, maar het succes, de trofeeën en wat we het laat-ste en op één na laatste seizoen wonnen, is verbazend. Als je bij City komt voetballen, wil je trofeeën winnen. Maar er zes win-nen op zo'n korte tijd is heel wat. Ik heb nu zeven winnaarsme-dailles, verzameld tijdens mijn vier jaar bij de club, en dat bete-kent dat we goed bezig zijn. Hopelijk blijft het duren. Maar wat we het afgelopen seizoen bereikt hebben, mag je niet on-derschatten. Het was loodzwaar.

Vincent was een leider, en tegelijk veel meer dan dat. Zijn kwaliteiten als voetballer bewezen dat hij nog altijd het aller-hoogste niveau aankon, wat een enorme opsteker voor hem betekende. Hij heeft City niet verlaten omdat hij daartoe

vanuit de club verplicht was of omdat hij het niveau niet meer haalde. Hij weet dus ook dat hij op topniveau nog altijd op zijn plaats is.

Om het even samen te vatten: Vincent is een zeer intelligente en gepassioneerde kerel. Er ligt dan ook nog heel wat meer voor hem in het verschiet. Zeker omdat het woord 'stilzitten' niet in zijn woordenboek staat. Ik hoop dat zijn carrière bij Anderlecht even fantastisch als die bij City zal zijn. Ik heb hem trouwens gezegd dat hij een plaatsje in zijn ploeg aan mij moet voorbehouden, over een jaar of zeven, wanneer ik in Manchester zal oprukken. Dit grapje terzijde: ik hoop dat hem alles goed gaat.

Hij heeft me in bepaalde aspecten van mijn leven erg geholpen. Ik denk dat hij een uitstekend voorbeeld voor iedereen was, en nog altijd is, van hoe je je als voetballer en mens dient te gedragen. Hij doet ook aan liefdadigheid, wat heel belangrijk voor hem is en respect afdwingt. Als voetballer is het belangrijk om ook een goed mens te zijn, want ben je geen geschikte kerel, dan zul je binnen de kortste keren in de ploeg botsen. Vincent gaf het voorbeeld. Door de manier waarop hij dat deed, voelde het voor iedereen aan als de weg die we allemaal moesten volgen.

Ik zal hem bij City zeker missen, maar bij onze internationale verplichtingen met België loop ik hem nog wel tegen het lijf. Bij die gelegenheden zal ik ook een paar wedstrijden van Anderlecht proberen mee te pikken. We blijven contact houden. Voor mij als City-speler is het dus een beetje anders dan voor mijn ploegmaats, want ik zal hem vaker terugzien.

Nu verkent hij nieuwe horizonten. Iets helemaal anders. En ik denk dat dit ook de reden is waarom hij het doet. Hij had ons nochtans niet verklapt dat hij van plan was om City te verlaten. Ik denk ook niet dat hij er klaar voor was om met voetbal

te stoppen. De kans om bij Anderlecht een nieuwe uitdaging aan te gaan was te mooi om te missen. Die kon hij niet weerstaan, zeker als hij aan zijn toekomst dacht. Toen hij de kans kreeg, heeft hij ze gegrepen, en is het allemaal in een stroomversnelling terechtgekomen.

Hij heeft ons op de perfecte manier uitgewuifd. Hij liet zijn microfoon vallen op het podium, na zijn korte toespraak voor de toeschouwers tijdens de kampioenenparade. Duizenden City-supporters juichten ons in de straten toe, maar dat hij die microfoon op het einde zou laten vallen, wat zo aangrijpend was, dat wist ik vooraf niet. Ik weet ook niet of hij het gepland had. Vincent doet wat hij doet. Dit was zijn moment en dus lieten we hem er met volle teugen van genieten.

We weten allemaal hoeveel de City-fans van hem houden. Hoe kun je blind zijn voor zijn populariteit als de supporters zingen: *'Here's to you Vincent Kompany, City loves you more than you will know'*? Mooi dat hij die erkenning krijgt, en hij verdient het helemaal. Het is een aanzienlijk engagement om bijna elf jaar van je leven aan een club te wijden. Het grootste deel van zijn leven als profvoetballer heeft hij bij City gesleten, en dat achter zich laten kan niet anders dan een moeilijk moment zijn. Maar ik denk dat hij zijn carrière in Manchester op een schitterende manier beëindigd heeft.

INLEIDING

door VINCENT KOMPANY

IK HEB IN het verleden alle aanbiedingen afgeslagen om een boek te schrijven. Ik vond dat ik nogal jong was om het al over het vroegste deel van mijn leven en loopbaan te hebben. Anderen deden het wel, vrij vroeg in hun leven, en dat heb ik altijd vreemd gevonden. Maar nu lijkt de tijd me rijp. Ik heb het hoofdstuk als speler van Manchester City afgesloten en mijn carrière in Engeland met de *treble triumph* op een hoogtepunt beëindigd.

Het is een historisch seizoen geworden, met veel emoties op het einde, die zo krachtig waren, en dus zie ik dit boek een beetje als een dankjewel aan allen die me gesteund hebben. Het biedt me ook de kans om een tip van de sluier te lichten over hoe het was om van zo'n ongelooflijke ploeg deel uit te maken. Over hoe ik zo'n onwaarschijnlijk tijdperk met mijn maats beleefd heb en wat de weg ernaartoe was om zo ver te raken. Ik zal een boekje opendoen over de vriendschappen die we in de ploeg hebben opgebouwd en over wat deze groep spelers zo speciaal maakte.

Al bij de start van het seizoen 2018-2019 dacht ik dat het op iets heel speciaals zou uitdraaien. Echt! Vooral omdat ik vond

dat het seizoen eerder, het *centurion*-seizoen, een beetje ongelukkig verlopen was, ondanks wat we bereikt hadden: kampioen, kwartfinale Champions League en winst in de Ligabeker. We werden dat seizoen wel alsmar beter. Het toppunt bereikten we door 100 punten te behalen, met dat late doelpunt van Gabriel Jesus op de laatste speeldag bij Southampton.

Dit is dus het verhaal van mijn laatste seizoen bij Manchester City. Het eindigde perfecter dan perfect. We trokken aan het langste eind in elke Engelse competitie, te beginnen bij het Community Shield, de Engelse supercup, in augustus 2018 en eindigend toen ik op Wembley in mei 2019 de FA Cup in de lucht mocht steken. Het hele seizoen lang hield ik mezelf gemotiveerd tijdens de periodes dat ik niet elke week deel van de ploeg uitmaakte. En toen, op de voorlaatste speeldag in de Premier League, scoorde ik dat levensbelangrijke, speciale doelpunt tegen Leicester City.

Ik hoop dat de supporters van City, en zelfs de supporters van andere clubs, zullen genieten van mijn verslag van een ongelooflijk seizoen. Tijdens de interviews met mijn ghostwriter was het een plezier om me weer die speciale momenten voor de geest te halen waarin ik samen met de ploegmaats, het management, de staf en iedereen in de club zo genoten heb, in het bijzonder met de supporters. Weet dat ik jullie uitermate dankbaar voor jullie steun ben. Dank je uit de grond van mijn hart! En laten we nu een duik nemen in het nabije maar nog zo aanwezige verleden.